

Epäkuolleiden yömessu

Kirjoittanut Untamo Usvaneva

Yöllä yksin kerran kuljin

heinähelteissä hikoilin

violetin kuun valossa

poljin pyörällä unessa.

Mielen mustalla polulla

ryskytys se rietas raikui

hylätyltä hautuumaalta

suunnasta sumun sakean.

Kalske kaikui kappelista

Epäkuolleiden yömessu

Kirjoittanut Untamo Usvaneva

häly herranhuonehesta

kas, sielläpä riekkujaiset

vainajilla valvojaiset!

Kirkon siunaustiloissa

vainajat, hyi iltaa vietti

lojui penkit parvet täynnä

homehtunutta väkeä.

Kuuma sää, tukala paahde

perkeleellisyydessänsä

ruumiitkin jo haudoistansa

oli kutsunut elohon.

Näkyi maan lahotusvoima

vaiheet kompostoitumisen

tarkkailin mädäntyviä,

hajoavia kehoja.

Ja kas, harras hiidenkansa

tanssi kalmantanssiansa

asut Aatamin tai Eevan

jotkut jo ihottomana.

Luut ja rustot raksahteli

nyt itsestään soi urutkin

myös yksi jalaton torso

hyppi tyngillä mukana.

Painajaisessa pahinta

lie raadollinen detalji:

vainajat yövalssiansa

polki karvaharmoonilla.

Näin siis kalmot köyrimässä

Epäkuolleiden yömessu

Kirjoittanut Untamo Usvaneva

ruhot härskit hässimässä

kirkonväen kiimaisena

janossa himon hekuman.

Karjuivat ne koininnassa

tomumajat toiminnassa

löyhähtipä raadonrömpsä

naavapallit vaan naputti.

Rytmiikkäästi rytkytellen

lihaa piiloon nytkytellen

sadat huraat lempiväiset

jörniväiset jynksytteli.

Lätkytti murea massa

ruumiit raatohyytelönä

maatuvaiset maiskahteli

lahot lykkivät läjässä.

Paiseet puhki pirskahteli

madot, toukat tirskahteli

kalmainen värikäs visva

roiskui kauas kattoon asti.

Kas, kaiken tuon kähmimisen

vain taiteen teko motivoi

kalmot noin kun ahkeroivat

freskot tuoreen pinnan saivat.

Pyörälläni poispäin poljin

ja unestani heräsin

mie näkyä puntaroitsin:

selibaattiin jäädä voisin.